

Sessiz Suçların Yaşandığı Bir Zamanda Ahlaki Sakinlik Yalanlanamaz Bir Tanıklık Olan Mahkumların Trajedileri

Sözlerin çoğaldığı, ahlakın sustuğu, medya gürültüsünün arttığı ve insanlığın yok olduğu bir zamanda... Sessiz suçların işlendiği bir çağda yaşıyoruz; dahası suçların az olduğu için değil, aksine suçlara karşı duyulan hislerin öldüğü ve kalplerin zulüm sahnelerine alıştığı için mazlum bir tutuklu, haber bültenindeki bir sayı, göğüste bir daralma veya gözde bir acı olmadan tekrarlanan bir isim haline gelmiştir.

İşgal ve rejimlerin hapishanelerinde tutulan mahkumlar ve işkence gören, güneş ışığından, ailelerinden ve hayatlarından mahrum bırakılan erkekler ve kadınlar varken... Onlar hakkında sessiz kalanlar, güven içinde yiyip içmeye devam ediyorlar, belki de onların resimlerinin altında gülümsüyorlar ve geçici arzuların labirentlerinde kaybolup gidiyorlar!

İnsanlık tarihinde en uzun hapis cezasına çarptırılan Abdullah Bergusi, 67 kez müebbet hapis cezası (5.420 yıl!) almış olsa da pes etmemiş, aksine 17 yıl boyunca tecritte kalmasına rağmen tek kişilik hücrelerinde kitaplar yazmaya, mahkumlara ders vermeye ve mesajlarıyla onların moralini yüksek tutmaya devam etmiştir. Bir keresinde de şöyle yazmıştı: “Burada, bu küçük mezarda, Allah'a olan inancım dışında her şey bana karşıdır.”

Ölümün eşiğine gelinceye kadar efsanevi bir açlık grevi yapan mahkum Dr. Muhammed el-Kık, şöyle demiştir: “Onurum ve özgürlüğüm için bedenimle savaştım; çünkü irademden başka bir silahım yoktu.”

Vallahi şu ikisinden hangisinin gerçek mahkum olduğunu bilmiyorum! Sessiz olan mı yoksa mahkum olan mı?

Biz sadece bir zulüm krizi değil, aynı zamanda duygusal bir kriz de yaşıyoruz! Zira hiç kimse talepte bulunmuyor, hiç kimse öfkelenmiyor ve hiç kimse haykırmıyor... Sanki mahkumların ailesi ve ümmeti yokmuş gibi!

Zulmün sesinden daha yüksek bir sesin olmadığı yaralı Suriye'de, **Hizb-ut Tahrir** gençleri, Allah'ın şeriatıyla hükmedilmesini talep edenlerin enkazı üzerine gelen yeni hükümetin hapishanelerinde çürümekte olup elleri kana bulaşmış olanların serbest bırakılırken Rabbimiz Allah'tır diyenler ve Allah'ın şeriatıyla hükmedilmesini talep edenler ise hapse atılmakta ve “ulusal güvenliği tehdit etmekle” suçlanmaktadırlar! Yani onlar, silah taşıdıkları için değil, aksine bir fikir taşıdıkları ve fikrin kan dökülmesinden daha tehlikeli hale geldiği bir zamanda, ümmetin İslam temelinde kalkınmasını istedikleri için hapse atıldılar!

Kanayan bir yara olan ve ağlamak için bir zamanın ve dinlenmek için bir vaktin olmadığı Gazze halkı, sadece ateş ve bombaların olduğu bir savaş yaşamıyor, aksine sürekli bir yıpratma savaşı, sabır, onur ve can savaşı yaşıyor.

Savaşın ardından, hayatta kalmak için, suyun, elektriğin, ilacın ve barınağın olmadığı başka bir savaş başlamıştır.

Şehitler isimsiz ve cesetler kefensiz olup onların bütün aileleri, kayıtlardan silinmiş ve geriye sadece fotoğrafları kalmıştır!

İnsanlar trend için onların fotoğraflarını paylaşıyor veya onlar adına, onlara ulaşmayan bağışlar topluyorlar!

Bu arada oradaki yaralı bir adam, yaralarını saracak bir kimseyi bulamadığı gibi, yaslı bir anne de gözyaşlarını silecek bir kimseyi bulamıyor.

Şehitler sayılara dönüşmüş, Gazze'de hayat günlük bir direniş haline gelmiştir; hatta oradaki çocuklar bile kalplerinde “Ey Rabbim, acımızı dindir” diye haykırarak doğuyorlar.

Tüm bunların ortasında, sessizlik ve ölümcül ihanetle karakterize olmuş küresel ve Arap dünyasında ahlaki bir durgunluk söz konusudur.

Kardeşlerimizin trajedilerini, televizyon ekranlarındaki hikayeler gibi mi görmeye başladık? Duygularımızı mı kaybettik?!

Zulüm karşısında sessiz kalmak bir suçtur, açların çığlıklarını görmezden gelmek insani bir ihanettir ve bağışlara ihanete ve onlar adına işlenen hırsızlıkları göz yummak, sessiz kalan herkes için bir utançtır.

Gazze'nin mevsimsel bir sempatiye değil, günlük vefaya, samimi bir desteğe ve çektiği acının boyutuyla orantılı bir yardıma ihtiyacı vardır.

Gösteriş için değil, Allah için mazlumun yanında olun.

Tüm samimiyet ve acıyla Sudan'ın hikâyesini aktarıyoruz; zira bugün Sudan, sadece duçar kalmış bir ülke değil, aksine Arap kanının, herkesin sessizliği altında düşmanın eliyle dökülmediği takdirde kardeşin silahıyla döküldüğü bir hakikatin aynasıdır!

Sudan'da yaşanan ve yaşanmaya devam edenler, belgelenmiş bir suçtur ama ortada hesap soracak bir suçlu yok; dolayısıyla bu, Müslüman halkı parçalayan, aileleri ayıran, milyonları yerinden eden, sokakları mezarlığa, evleri enkaza çeviren ve hayalleri ise yok eden anlamsız bir savaştır.

Bugün Sudan, koltuk çatışmasından dolayı katledilmekte olup bu katliamın araçları ise sadece mermiler ve tanklar değildir, aksine aynı zamanda uluslararası komplolar, Arap dünyasının kayıtsızlığı ve siyasi destek veya birkaç Dolar kısıntısı karşılığında ülkeyi satan bazı liderlerinin ihanetidir.

Sudan halkı korku, açlık ve yerinden edilmenin esiri haline gelmiştir; zira kurşunla ölmeyen biri ya hastalıktan ya zulümden ya da ekmek kuyruğunda ölmektedir!

En acı olan şey, ekranlarda Sudan'ı sadece haber bültenlerinde değerlendirilirken veya sempati toplamak için istismar edilirken görmemizdir. Sudan'ın gerçek halkı ise, asla unutmayan bir Rab dışında unutulmuş olan kimselerdir.

Ulaştığımız duygusal uyuşukluk, kolektif ilgisizlik ve trajedilere karşı hislerin körelmesi, birbiriyle iç içe geçmiş birikimlerin sonucudur; bu birikimlerin en önemlisi ise gerçek dinin (sloganlar olarak değil, amel olarak) yokluğudur; Allah'a, ahiret gününe ve hesap vermeye dayalı bir eğitimin yokluğu, birçok kalbi boş bırakmış ve musibetleri kendilerini ilgilendirmeyen haberler olarak karşılamalarına yol açmıştır!

Evet, bu, dünyayı sevmek ve ölümü kerih görmektir; tıpkı Nebi Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in şöyle haber verdiği gibi: **يُوشِكُ الْأَمَمُ أَنْ تَدَاعَى عَلَيْكُمْ كَمَا تَدَاعَى الْأَكَلَةُ إِلَى قَصْعَتِهَا» فَقَالَ قَائِلٌ: وَمِنْ قَلَّةٍ نَحْنُ يَوْمَئِذٍ؟ قَالَ: «بَلْ أَنْتُمْ يَوْمَئِذٍ كَثِيرٌ وَلَكُمْ غَنَاءٌ كَغَنَاءِ السَّيْلِ**

وَلَيُنْزَعَنَّ اللَّهُ مِنْ صُدُورِ عَدُوِّكُمْ الْمَهَابَةِ مِنْكُمْ وَلَيَقْذِفَنَّ اللَّهُ فِي قُلُوبِكُمُ الْوَهْنَ» فَقَالَ قَائِلٌ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَمَا الْوَهْنُ؟ قَالَ: «حُبُّ الدُّنْيَا وَكَرَاهِيَةُ الْمَوْتِ» **Aç insanların yemek kabına üşüşükleri gibi yakında diğer milletler de sizin başınıza üşüşeceklerdir.** Dediler ki: Bu o gün bizim azlığımızdan dolayı mı olacak ey Allah'ın Resulü? Dedi ki: **"Bilakis sizler o gün çok olacaksınız, fakat sizler sel üzerinde akıp giden çer çöp gibi olacaksınız. Allah düşmanlarınızın kalbinden sizden korkma duygusunu çekip alacak, sizin de kalbinize vehn sokacaktır."** Dediler ki; "Vehn nedir, ey Allah'ın Rasulü? Dedi ki: **"Dünyayı sevmek ve ölümü kerih/kötü görmektir."** Bu vehn (dünyayı sevmek ve ölümü kerih görmek), insanı, sadece kendi nefsi için yaşamaya, kazanımlarını kaybetmekten korkmaya ve kader veya fedakarlığı hatırlatan her şeyden kaçmaya sevk etmektedir.

Bunların en tehlikelisi, sistematik fikri ve medya istilasıdır; zira 100 yılı aşkın bir süredir zihinlerimiz, korku ve yıkım filmleriyle şekillendirilmiştir... Böylece kan, insanlık dışı "dramatik" bir sahneye dönüşmüştür! Dahası bazıları gerçek katliam sahnelerini izliyor ve sanki bunları, bir televizyon dizisindeki sahneymiş gibi soğukkanlılıkla takip ediyor!

Bunların en etkili olanı, anlamdan yoksun modern eğitimidir: Zira bu eğitim, "Allah'ı razı edecek şeyleri yap" yerine "seni mutlu edecek şeyleri yap" ve "Sen Allah'ın kulusun" yerine "sen evrenin merkezisin" şeklinde bir nesil yetiştiriyor; böylece ego, bir idol haline geliyor ve kolektif acı ise, ancak onu kişisel olarak etkilediği zaman bir önem kazanıyor.

Acı sonuç, ümmetin kendi sorunlarından uzak kalması olmuştur.

Ümmete isabet eden bönlük, kayıp, ahlaki ve psikolojik çöküntü, sezonluk bilinçlendirme kampanyaları veya olayın sönmesiyle birlikte sona eren duygusal konuşmalarla tedavi edilmez, aksine çözüm, asıl olana geri dönmekle başlar: Asıl olan ise, insanlara, yöneticilerin hevasına göre değil de İslam'ın hükmüyle liderlik edecek Raşid bir liderliktir... İfrata kaçmadan ve taviz vermeden, ümmetin pusulasını yeniden ahirete yönlendiren ve medya, eğitim, ekonomi ve siyaset gibi tüm hayatını İslam'a bağlayan Nübüvvet Minhacı üzere bir liderliktir...

Bizim sadece kalplerimizi yumuşatan birine değil, aksine kalpleri Allah'a bağlayan ve onları canlı bir imanla yönlendiren birine ihtiyacımız vardır; bizim içinde Allah korkusu olan, kanımızı sayılardan ve davalarımızı da pazarlık kozlarından ibaret görmeyen bir İmama ihtiyacımız vardır. Bizim zihinlerimizle oynayan, aramıza hayat sevgisi, bireycilik ve kayıtsızlık tohumları eken Batı projesini ezip geçecek ve Allah'ın kendisini yönlendirilmesi için yönlendirmesi için yarattığını bilen ve kalpleri canlandıran, korku ve zayıflıkla öldürmeyen bir akideyle yaşayan ümmeti yeniden tesis edecek Raşidi Hilafete ihtiyacımız vardır.

Allah'ım, bize bir an önce çıkış yolu ver ve bize ümmetin dinini, onurunu ve hayatını yeniden tesis edecek gerçek bir İmam nasip et.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan
Menal Ümmü Ubeyde